

РЕШЕНИЕ

№ 2913

гр. София, 15.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 29.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **233** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба на Р. Б., гражданин на Кралство М., [дата на раждане], принудително настанен в СДВНЧ - Любимец, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. С. Ш., срещу Заповед № 5364з-2138 от 04.11.2019 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл.44, ал.8, изр.3 от ЗЧРБ е продължено принудителното му настаняване в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ – МВР.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради допуснати съществени процесуални нарушения, липса на изискуема форма, неправилно приложение на закона и несъобразен с целта на закона. Претендира се отмяна на заповедта.

Ответникът директор на Дирекция „Миграция“ – МВР оспорва жалбата чрез юрк. М., в писмени бележки от 02.06.2020 г.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед рег. № 5364з-910 от 03.05.2019 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна-административна мярка (ПАМ) „връщане до страната на произход“ на основание чл.41, т.1 ЗЧРБ.

Със заповед рег. № 5364з-911 от 03.05.2019 г. на директора на Дирекция „Миграция“

– МВР на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ, Р. Б., гражданин на Кралство М., [дата на раждане] , е настанен принудително в СДВНЧ за срок от 6 месеца.

Установява се от предложение рег. № 5364з-20399 от 04.11.2019 г. на началник отдел ПНМ-ДМ, че по отношение на чужденеца е налице приключило производство по реда на Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) с влязъл в сила на 01.10.2019 г. отказ за предоставяне на международна закрила. На 08.08.2019 г. същият е преместен от СДВНЧ-С. в СДВНЧ-Б.. След преместването му многократно са провеждани беседи с него, на които чужденецът е заявил, че не желае да се върне в страната си на произход. Същият е запознат с алтернативните възможности по чл.44, ал.5 ЗЧРБ, но не се е ориентирал към тяхното използване. Дадено е предложение за продължаване на срока за настаняване предвид наличието на „опасност, лицето да се укрие“, обективни пречки за изпълнение на наложената ПАМ „връщане до страната на произход“ и забавяне при получаване на необходимите документи.

С оспорената заповед № 5364з-926 от 08.05.2019 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, на основание чл.44, ал.8, изр.3 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ – МВР. В нея е направено позоваване на предложение рег. № 5364з-20399 от 04.11.2019 г. на началник отдел „ПНМ“ – ДМ за продължаване на срока на настаняване. Допълнително административният орган е съобразил, че продължаването на принудителното настаняване е необходимо за гарантиране на успешното извеждане на чужденеца предвид забавянето при получаване на документи.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: В оспорената заповед е посочено, че е връчена на 07.11.2019 г., при отказ на лицето да я подпише и в присъствието на двама свидетели. Съдът приема, че това отбелязване не удостоверява редовно връчване, тъй като не е извършено с помощта, респ. подписано от преводач, който да удостовери, че чужденецът е запознат със съдържанието на засягащия го акт. Предвид липсата на редовно връчване следва да се приеме, че жалбата от 23.12.2019 г., по която е образувано съдебното производство, е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46а, ал.1, вр. чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр.146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл.44, ал.8 ЗЧРБ – директор на Дирекция „Миграция“ – МВР. Противно на твърденията в жалбата, актът е мотивиран от фактическа и правна страна, вкл. с мотивите на предложение рег. № 5364з-20399 от 04.11.2019 г. на началник отдел „ПНМ“ – ДМ предвид направеното изрично позоваване. Липсват данни за допуснати при постановяването му съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или, ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл.

Установява се от докладна записка рег. № 10545р-17295 от 22.10.2019 г. на инспектор Б. Т., че същата е провела беседа с Р. Б., при която, в изпълнение на изискванията по чл.26 и чл.34 АПК, го е уведомила за образуваното административно производство за продължаване на срока за настаняване, за възможността на запознаване с материалите от административната преписка и за възможността да представи нови

факти и обстоятелства по случая си. Подобно запознаване е удостоверено и в докладна записка рег. № 10545р-17324 от 23.10.2019 г. на инспектор Б. Т., според която чужденецът е запознат и с наличието на алтернативни възможности за по-леки мерки по чл.44, ал.5 ЗЧРБ. По време на беседата чужденецът е заявил, че не притежава паспорт, който да остави в залог, и няма парични средства, които да остави като гаранция. При липса на постъпило заявление от български гражданин, служителят е направил извод, че по отношение на чужденеца не е налице основание за замяна на принудителното настаняване с по-лека мярка.

Разпоредбата на чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ, посочена като правно основание за издаване на акта, урежда възможност, при изключителни случаи (предвид използвания израз „по изключение“) да бъде продължен срокът на принудителното настаняване с допълнителни 12 месеца, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешения срок. Ответникът поддържа и двете фактически основания – липса на съдействие от чужденеца и забавяне при получаване на необходимите документи за връщане. Визираната национална разпоредба транспонира нормата на чл.15, пар.6 от Директива № 2008/115/ЕО.

Относително към приложението на визираните норми е и задължителното тълкуване, дадено в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 05.06.2014 г. по дело С-146/14 PPU „М.“. Според т.40 от мотивите му: решенията съгласно Директива 2008/115/ЕО следва да се вземат индивидуално и въз основа на обективни критерии, което означава, че незаконният престой не следва да е единственото обстоятелство, което трябва да се вземе предвид. Второто изискване по член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 предполага да се провери отново дали са налице материалноправните условия по член 15, параграф 1 от тази директива, въз основа на които е взето първоначалното решение за задържане на съответния гражданин на трета страна. Затова органът, който се произнася за евентуалното продължаване на задържането на този гражданин или за евентуалното му освобождаване, трябва да определи, първо, дали в конкретния случай могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки от задържането принудителни мерки, второ, дали е налице опасност гражданинът на трета страна да се укрие и трето, дали същият избягва или възпрепятства подготовката на връщането или операцията по извеждането (т.61 от мотивите на цитираното решение на СЕС). Ако извеждането му продължава или е продължило по-дълго от предвиденото поради друга причина, не може да се установи наличие на причинно-следствена връзка между поведението на съответния гражданин и продължителността на операцията, а следователно не може да се установи и липса на съдействие от негова страна (т.82). Освен това член 15, параграф 6 от Директива 2008/115/ЕО изисква съответният орган, преди да провери дали е налице липса на съдействие от гражданина на трета страна, да е в състояние да докаже, че операцията по извеждане продължава по-дълго от предвиденото независимо от положените разумни усилия, което в разглеждания в главното производство случай изисква въпросната държава членка да е полагала и все още активно да полага усилия, за да осигури издаването на документи за самоличност на този гражданин (т.83).

Съдът приема, че в случая са изпълнени всички предпоставки по чл.15, пар.1, 4, 5 и 6 от Директива 2008/115/ЕО към датата на издаване на оспорения акт.

По отношение на чужденеца Р. Б. е налице опасност да се укрие в следните хипотези на пар.4в от ДР на ЗЧРБ – лицето ясно е показало, че няма да се съобрази с

наложената му мярка, тъй като е преминало границата не по установения ред, и вече е предоставило невярна информация. Според първоначалната заповед за настаняване в СДВНЧ от 08.04.2019 г. чужденецът се е представил с друго име – Р. Отомани.

От представените по делото доказателства се установява, че лицето отказва да се върне доброволно в М. и отказва да съдейства на властите при подготовка на връщането си. Първоначално чужденецът е подписал декларация за доброволно връщане рег. №105400-363 от 09.04.2019 г., като се включи в проекта за реинтеграция, изпълняван от МОМ (докладна записка рег. № 5364р-7440 от 12.04.2019 г.). впоследствие обаче е подписал отказ от декларация за доброволно връщане рег. № 105450-2521 от 19.09.2019 г. В преписката са налични многобройни писмени доказателства за проведени беседи с чужденеца, при които същият е заявил, че не желае да се върне в родината си, запознат е с максималния срок за настаняване и е готов да го изчака – докладна записка рег. № 105450-15318 от 19.09.2019 г. Според докладна записка рег.№ 105450-16255 от 07.10.2019 г. (л.23) и докладна записка рег.№ 10545р-16244 от 07.10.2019 г. (л.22) чужденецът е заявил, че не желае да се върне в родината си, тъй като отказът за закрила бил неправилен и в друга държава имал шанс за получи такава. Това също е ясно указание за намеренията му, както да не се завърне в родната си страна, така и да премине в друга държава-членка. С това са изпълнени и двете алтернативни предпоставки по чл.15, пар.1, б.“а“ и б.“б“ от Директива 2008/115/ЕО.

С писмо рег. № 536400-20210 от 22.10.2019 г. на директора на ДМ до Посолството на Кралство М. е поискано предприемане на действия за установяване на самоличността на лицето, представило се като Р. Б., както и издаване на пасаван за пътуване, с приложени 16 броя снимки и бланки с пръстови отпечатащи. Според предложението рег. № 5364з-20399 от 04.11.2019 г. на началник отдел „ПНМ“ – ДМ не е получен отговор, което е логично предвид извънредната епидемиологична ситуация. Според докладна записка от 22.10.2019 г. (л.20) чужденецът е отказал да бъде асистирани от Дирекция „Миграция“ по Ф. за закупуване на самолетни билети, а според докладна записка от 18.10.2019 г. (л.21) същият е отказал да бъде съпроводен до Посолството на М. в С. за издаване на валидни документи за пътуване. Въз основа на изложеното съдът приема, че са налице активни действия от страна на компетентните органи по изпълнение на наложените ПАМ, както и наличие на разумна възможност за връщане по смисъла на чл.15, пар.4 от Директива 2008/115/ЕО.

От писмените доказателства по делото се установява, че спрямо Р. Б. не могат да бъдат приложени алтернативните мерки по чл.44, ал.5, т.1, т.2 и т.3 ЗЧРБ, тъй като няма постъпила декларация от български гражданин за осигуряване на жилище и финансова издръжка, лицето не разполага със средства за самостоятелна издръжка и не изразява готовност за предаде във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина. Въз основа на изложеното, оплакванията на жалбоподателя за нарушение на чл.6 АПК, тъй като спрямо него не могат да се наложат по-благоприятни мерки, са изцяло неоснователни.

По изложените съображения, съдът приема, че оспорената заповед е постановена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл.172, ал.2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника следва да се

присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. на основание чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, поискано в писмена защита от 02.06.2020 г.

Възраженията на адв.Ш. в писмени бележки от 09.06.2020 г. за липса на основание за присъждане на юрисконсултско възнаграждение са неоснователни. Присъждането на разноси в тежест на страната, която е загубила правния спор, е закономерна последица на съдебното производство. В случая, присъдените разноси не са в прекомерен размер, така че да придобиват наказателен характер по смисъла на ЕКЗПЧОС, както се твърди в писмената защита. Те намират своето правно основание, както в чл.143, ал.4 АПК, така и при субсидиарното приложение на чл.78, ал.3 и ал.8 ГПК, вр. чл.144 АПК.

Така мотивиран, Административен съд софия град, ---I-во отделение, 69-ти състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Б., гражданин на Кралство М., [дата на раждане] , принудително настанен в СДВНЧ - Любимец, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. С. Ш., срещу Заповед № 5364з-2138 от 04.11.2019 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл.44, ал.8, изр.3 от ЗЧРБ е продължено принудителното му настаняване в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ – МВР.

ОСЪЖДА Р. Б., гражданин на Кралство М., [дата на раждане] , да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: